

Kedves Testvérem!

A szeretet soha el nem fogy. I. Kor. 13, 8.

Az erő a természetben soha el nem fogy, csak átalakul. Az erő megmarad. Ugyanez a törvény uralkodik a lelki életben is: a szeretet soha el nem fogy. A lelki életben azonban ez az erő nem személytelen, hanem Isten örökkévaló élete. Isten maga ez a szeretet. Amint Isten nem változik, úgy a szeretet is megmarad és végtelen.

Lelki vakságunkban és világi bölcselkedésünkben helyesnek tartjuk a természet törvényeit, de elfelejtjük a lelki élet határtalan és megmaradó erőit. Pedig ebből a végtelen megmaradó „erőből“ élünk: az Atya szeretetéből.

Kegyes beszéd?

Akkor volna ez kegyes beszéd, ha nem állana mögötte a szeretet eredményeinek számos bizonyítéka. A téglánként összehordott három ház elég sokszor szerepelt már ezekben a körlevelekben, kedves Testvérem, látta a képét is az értesítőben. Hogy a szeretet megmarad, ahhoz nem szükséges megint erre a három házra mutatnom, elég csak a két elmúlt hónap tanulságát megemlítenem.

Háborús bizonytalanság.

Akárhová megy az ember, akárkivel beszél, mindenütt csak háborúról hall, vagy lát valamit. Az embereken a bizonytalanságnak az érzése ül. Senki sem tudja, mit hoz a holnap. Senki sem tudja, érdemes-e valamihez kezdeni.

A szeretet azonban állandó.

Ezt az adományok és ajándékok hosszú sora igazolja. Ebben a két hónapban 850 P gyűlt össze apró, egy-két pengős adományokból. A rákosligeti nőegylet egyik vezetőtagjának, új segédlelkészünk édesanyjának áldozatos szeretetéből szép függönyökkel díszíthettük az Intézet ablakait. A szeretet a háborús bizonytalanság ellenére is szeretet marad. Olyan csodálatos hatalom, mely megmozgatja az emberek szívét. A háborús idő is megtermi a maga szeretet adományait. Olvashattuk ujságokban, de a húsز egy-néhány esztendeje lefolyt háborúban Testvérem is tapasztalhatta, hogy milyen nagy szeretettel áldoztak és áldoznak a sebesülteknek kötszert, katonáknak olvasni, de még enni és inni valót is. Ez a háborús szeretet is nagy és örökkévaló

szeretetnek bizonyítéka. De hogyan lehetséges, hogy egy ilyen intézetre, mely a békeéveknek nyugodtságát feltételezi, ennyi adomány érkezik. Nem tudom megérteni, csak alázatosan hálát adok Annak, aki azt üzeni nekünk, hogy a szeretet soha el nem fogy. Az elmúlt hónapban a budapesti gyülekezetnek ujságjában, az Evangélikus Családi Lapban „24 szék“ cím alatt megjelent egy cikk. Erre a cikkre válaszul 15 pengő, 16 szék, éjjeli szekrények, 4 asztal és több apróság érkezett. Hát az adományként érkezett folytonzó kályhák és az a sok-sok számos levél. Ha mindezt számítom, olyan nyugodt biztonsággal mondhatom, a szeretet soha el nem fogy.

Ezek a tények

ebben a bizonytalan világban csak arról győznek meg, hogy van valaki, Aki idegeskedésünkben, gyarlóságunkban, hitetlenségünkben hordozza szeretettel életünket. Ebben a szeretetben bízva és erre építve nyitjuk meg az új tanévünket. Az Intézet megtelt és ha betegség vagy más akadály nem jön közbe, akkor teljes létszámmal leszünk.

November 5-én

nyitjuk meg kis háziünnepség keretében az Intézetet. A következő napokban pedig megkezdődik megint az öthónapos munka Isten segítségével.

Amikor II. parasztnivelő

tanfolyamát megkezdí az Intézet, vessünk számadást célunkkal. Ma a kormányköröktől kezdve a legeldugottabb tanyának lelkes tanítójáig, mindenki nagy szeretettel foglalkozik a parasztsággal. Isten különös kegyelme ez. Eljött az az idő, mikor mindenki megérezte: mit jelent Magyarországon a parasztság. Vannak nagy mozgalmak és vannak szerény munkák. Intézetünk munkája az egyetemes építő munkában egy téglá akar lenni.

Az Intézet feladata: nevelés. Nem lehetünk ezért nagy százas tömegeket mozgó megmozdulás. Nevelni személyeket lehet csak és személyes munkán keresztül. Éppen ezért Intézetünk nemcsak tudást és ismereteket ad, hanem első-sorban lelki nevelést végez. Sok helyütt nem akarnak tanulni, nem vágyódnak ismeretek után, mivel nincs meg hozzá a lelki érettség. Sok helyütt pedig meg vannak az ismeretek, de

nem tudják hasznosítani, mivel hiányzik a lelki készség a harcra. Ezért tartja intézetünk elsőrendű feladatának a parasztnyelvés kérdésében a lelki nevelést.

Ennek a nevelésnek a szolgálatába áll az írás-olvasás, magyar parasztkultúrának régi daltai, versei, játéka. Ezek ébresztik annak tudatára, hogy van valami, ami érték és megőrzésre, sőt továbbfejlesztésre érdemes. Belekapcsolódik az irodalom, földrajz és történelem, mint lelki nevelő eszközök. Nem lelkesedést és lelki értékekre büszke öntudatot céloznak ezek, hanem a lélek megváltozását. Ha hasonlattal akarnám kifejezni, azt mondanám, hogy ami eddig szép, illatos pompázó virág volt, az legyen kenyeret adó búza.

De ezzel együtt jár, hogy emberibb életet kell élni. Erre szolgálnak a tantárgyak, mint közgazdaság, gazdaságtan, állattan és egészség-tan stb., ezenkívül a gyakorlati munkáknak nagy sora. Mindehhez azonban szükséges az együttélés és intézeti nevelés.

Ha mi emberek nevelnénk a mi tudásunkkal, szép, pompázó és tetszetős virágokat nevelhetnénk csupán. Nekünk pedig értékes kenyeret adó búzára van szükségünk. Ezt pedig csak Krisztus, a halottból is életet teremtő Úr tudja

megtenni. Ezért egész Intézetünk, egész nevelése azon áll, hogy Ő neveljen magának ifjakat a magyar parasztság misszionálására. Célunk tehát a Krisztusban élő szabad paraszt.

Kérem Testvéremet,

gondoljon szeretettel erre az Intézetre továbbra is, de különösen az új hallgatókra. Ahol van közösség a gyülekezetben, hordozzák közös imádságukban. Különösen azok a gyülekezetek és ifjúságuk imádkozzon, amelyik elküldötte egy-egy képviselőjét az intézetbe. Adjunk hálát az adományokért, melyet áldozatos szívek hoztak, gyűjtöttek össze, hogy otthonná tegyék az intézet kis házait. Magam is hálás szívvel köszönöm meg Istennek Testvérem adományát. Ha mindenki ilyen szívvel adakozna és ilyen engedelmes eszköz lenne Isten kezében, még több csodát tenne Isten magyar parasztságunk életében.

A szeretet soha el nem fogy. Intézetünk nagy öröme legyen tanubizonyosság Testvérem számára is, hogy kedves Testvérem életéből sem fogyhat el soha Isten szeretete.

Igaz hálával és szeretettel üdvözli Testvére az Úr Jézus Krisztusban,

Nagytarcsa, 1939. november hó 1-én.

Szenczy Gábor.